

ἀναψεν εἰς τὰ Ἰωάννινα θανατικὸν φοβερὸν... εἰσῆχθη δὲ ὁ μολυσμὸς ἀπὸ ἑνα γουνάρην Ζαμάραν ὀνομαζόμενον...» I. Bekker, *Historia politica et patriarchica Constantinopoleos. Epirotica*, σ. 259. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἄνδρ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν. Νάουσ. Σισάν.) Πελοπν. (Μεσσην.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Λάουνδ. Βυζ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. Ἄλλα λοάρκιαζεν ἡ ἀλεποῦ κι ἄλλα κάμνει ὁ βούν-ναρης (ἐπὶ γεγονότων ἐχόντων ἐκβασιν ἀντίθετον πρὸς τὰς προσδοκίας μας) Κύπρ. Συνών. παροιμ. Ἄλλα λογαρεῖς ὁ γάιδαρος κι ἄλλα ὁ γαιδοῦρο λάτης. Συνών. γοῦνα ρᾶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούναρης Ἀθῆν. Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Ψαχν. κ.ά.) Ζάκ. Ἡπ. (Δελβινάκ. Ἰωάνν.) Κάλυμν. Κέρκ. Κύθν. Θεσσ. (Τρίκκ. Φάρσαλ. κ.ά.) Μακεδ. (Κιλκ. κ.ά.) Λέσβ. (Μυτιλήν.) Νάξ. Πελοπν. Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ. (Λιδορίκ. Στυλ.) Σῦρ. Χίος Ἰδρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. Γούναρης Ἡπ. (Ἰωάνν.) Ἰθάκ. Κέρκ. (Σινχροῦδ.) Πελοπν. (Λαγκάδ. Καλάβρυτ. Σκυφιάν.) Στερελλ. (Γαλαξ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Βούν-ναρης Κύπρ.

γουνάρι τό, ἴος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι.

Ἡ ἐντριχος κατειργασμένη δορὰ ζώου χρησιμοποιουμένη ὡς ἐπώμιον. Συνών. γοῦνα 2.

γουναρικὴ ἡ, Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 350 Πρω. Δημητρ. γουναρ'κὴ Μακεδ. (Καστορ.)

Θηλ. τοῦ ἄμαρτ. ἐπιθ. γοῦνα ρικὸς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα ρᾶς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι κ ὸς.

Ἡ τέχνη τῆς συρραφῆς ἀποκομμάτων γούνας διὰ τὴν κατασκευὴν ἐξ αὐτῶν ἐπενδύτου, γοῦνα ρικὸ ὅ, ἐνθ' ἄν.

γουναρικό τό, κοιν. γουναρ'κὸ κοιν. βορ. ἰδιωμ. γουνερικό Ζάκ.

Οὐδ. τοῦ ἄμαρτ. ἐπιθ. γοῦνα ρικὸς.

1) Δέρμα ζώου κατάλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν γούνας κοιν. 2) Γοῦνα 2, τὸ ὅπ. βλ., Ζάκ. 3) Γοῦνα 3, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Πουλᾶει - ἐμπορεύεται γουναρικὰ κοιν. Στοῖβες ἀπάτητες τὰ γουναρικὰ Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 216. Τὰ γουναρικὰ ἐπλάσθησαν ὠρισμένως διὰ τὰς γυναικας Π. Νιρβάν., Γύρω ἀπὸ τὸν ἔρωτ., 128. 4) Μετων., ἡ τάξις τῶν πλουσίων ἀνθρώπων Λαογρ. 1 (1909), 673 : Ἐ ἀδελφοὶ Χριστιανοί, νὰ εἴμαστε συγκεντρωμένοι, ὅχι, ὅχι πὺν μᾶς ὀνομάζον οἱ ἄρχοντες καὶ τὸ γουναρικό κλέφτες, νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς ζωντανούς (ἐκ παραδόσ.)

γουναριτζῆς ὁ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα ρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - τ ζ ῆς.

Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουναρωσύνη ἡ, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. σ. 350.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα ρᾶς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ω σ ὶ ν η. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ἡ τέχνη τῆς γουνοποιίας.

γουνᾶς ὁ, Ἀθῆν. — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶς. Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουνᾶς καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Ζάκ. Πειρ.

γουνατζῆς ὁ, ἄμαρτ. γουνατζῆς Πόντ. (Νικόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - τ ζ ῆς. Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουνᾶτος ἐπιθ. Κῶς (Πυλ.) Πελοπν. (Καρδαμ.) Χίος — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γουνᾶτους Ἀθῆν. (Πλάκ.) Μακεδ. (Νάουσ.) γ'νᾶτους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ος.

1) Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ γούναν Ἀθῆν. (Πλάκ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Γουνᾶτο πανωφόρι Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ φορὼν γούναν καὶ μετων. ὁ πλούσιος Κῶς (Πυλ.) Λέσβ. Πελοπν. (Καρδαμ.) Χίος : || Γνωμ. Τ' αἰ-Νικόλα ἐρκεται τὰ διόνια φορτωμένος | δαιρέτα μου τοὺς γουνᾶτους, τοὺς καρσάτους | καὶ τοὺς ἀξυπόλυτους διπλο-δαιρέτα μού τους (καρσάτους = τοὺς φοροῦντας κ ᾶ λ τ σ ες) Πυλ. || Αἰνίγμ.

Τοὺς γουνᾶτους προσκυνᾷ τους,
τοὺς καπάτους χαιρετᾷ τους,
μὰ τοὺς μονοβραχάτους
τσάργα μπαίνει, τσάργα βγαίνει
(ὁ ψυχρὸς βορρᾶς, ὁ χειμὼν) Χίος.

Τοὺς ρασάτους χαιρετᾷ τους
τοὺς γουνᾶτους προσκυνᾷ τους
καὶ τοὺς λινομεταξάτους
ἔχει δράβαλα μὲ δαύτους
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Καρδαμ.

γουνέλα ἡ, Βιθυν. Ζάκ. Κορσ. Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. γουνέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) γουν-νέλ-λα Κάρπ. Κάσ. Νίσυρ. Σύμ. γ'νέλα Θράκ. Μακεδ. (Δρυμ.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκυρ. Στερελλ. (Εὐρυταν. Μεσολόγγ. Περίστ.) βουν-νέλ-λα Κάρπ. ὀυν-νέλ-λα Κάρπ.

Τὸ Ὑστεροβυζαντ. οὐσ. γοῦνέλα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gonnella* = φόρεμα ἀνδρικὸν ἢ γυναικειόν. Βλ. Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις, στ. 516 (ἐκδ. Wagner, σ. 97) «Ἐκεῖ ἡ καλὴ Χανιώτισσα φορεῖ γουνέλλα μαύρη» καὶ Θανατ. Ρόδ., στ. 128 (ἐκδ. Wagner, σ. 36) «καὶ ἀπάνω εἰς τὰ τρα-χίλια των εἰς τὰ τουρνέματά των | χρυσὰ νὰ ἔχουν γουρζε-ριὰ μέχρι καὶ τὰ βυζιά των | καὶ ἀπέξω οἱ γουνέλλες των ἔτερα νὰ ἔχουν πάλιν | νὰ λάμπουν, ν' ἀκτινοβολοῦν τὰ εὐ-μορφὰ των κάλλη». Ἡ λ. εἰς Σομ. καὶ εἰς προικοσύμφω-νον τοῦ 1776 ἐκ Καρπ.: «Δίω τοῦ υἱοῦ μου γουνέλλες, τζο-χίτικες τρεῖς» (δίω = δίδω).

1) Ἐπενδύτης ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος Ζάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κάσ. Μακεδ. (Δρυμ.) Σάμ. : Ἄσμ.

Ἐνα γέρον ἐπάντρεγα | μὲ μὴν ὁμορφη κοπέλ-λα
ἄλ-λει ὁ ἔρος τὴ βουν-νέλ-λα | καὶ χαμοεῖλᾷ ἡ κο-πέλ-λα

(ἄλ-λει = βάλλει, ἔρος = γέρος) Κάρπ. Κάσ. 2) Βραχὺς ἐπενδύτης μέχρι τῶν γονάτων Κάρπ. Κρήτ. Νίσυρ. Σάμ. : Φο-ρεῖ μὲ κόττ'ν γ'νέλα Σάμ. Συνών. κο ν τ ο γ ο ὶ ν ι, με ν τ ε ν ῆς. 3) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης τῶν γυναικῶν μετὰ περιεραμμένης λωρίδος ἐκ γούνας Σκυρ. 4) Βραχὺς ἐπενδύτης μέχρι τῆς ὀσφύος Βιθυν. Προπ. (Κύζ.) 5) Ἀχει-ρίδωτος ἐπενδύτης Λεξ. Αἰν. 6) Ἀνδρικός ἐπενδύτης κλείων ἐμπροσθεν χιαστί ἢ σταυροειδῶς Θράκ. Συνών. σ τ α ν ρ ω τ ῆ. 7) Ἀχειρίδωτον μάλλινον περιχώριον, εἶδος γιλέ-κου Στερελλ. (Εὐρυταν. Μεσολόγγ. Περίστ.) 8) Γυναικεῖον

στενόν ένδυμα έξ έγχωρίου ύφαντοῦ έρυθροῦ ύφάσματος, άνευ χειρίδων, άνοικτόν εἰς τὸ στέρνον καὶ συγκρατούμενον διὰ πορπῶν Σύμ.: 'Εσκέφτην ἡ κοπέλ-λα, λέ' αἶς πῆξιόσω ἕνα γερόν νά τὸ βαστῶ 'ς τήγ γουν-νέλ-λαμ μου 'ς τὸ γόρφομ μου». Σηκών-νει τήγ γουν-νέλ-λαδ δης καὶ καρφών-νει τη γαὶ μιὰ γαὶ δγνὸ ἐπῆεν εἰς τὸ σπῖτι δης. 9) Τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω φόρεμα τῶν γυναικῶν, ἡ φοῦστα Κορσ. 10) Μεταφ., ὁ εὐτελής, ἄσημος ἄνθρωπος Σάμ.: Εἶνι καὶ αὐτὸς μιὰ γ'νέλα!

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ. ὑπὸ τοῦ τύπ. Γουνέλας Πελοπν. (Γύθ.) Στερελλ. (Ραφήν.) Γουνελάς Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά.

γουνελάτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γουν-νελ-λάτικη Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ῖ α ῖ ω.

Ἡ ἔχων γοῦνέλα ν, κυρίως ἐπὶ ένδυμασίας γυναικῶν, τῆς ὁποίας ἀπαραίτητον ἐξάρτημα εἶναι ἡ γουνέλα (βλ. γοῦνέλα 8) : Γουν-νελ-λάτικη φορεσά.

γουνελάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γουν-νελ-λάτη Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ῖ α ῖ ω.

Ἡ φορῶν γοῦνέλα ν: Τί προεπὸμ βοῦ τὸν ἔχαν ν-οὶ γουν-νελ-λάτες (προεπὸν=ὠραιότης).

γουνέλι τό, ἀμάρτ. γ'νέλ' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς ὑποκοριστ. καταλ. -έ λ ι.

Στενόν, ἐφαρμόζον περὶ τὴν ὀσφὺν ἐπανωφόριον άνευ χειρίδων, κλεῖον διὰ πορπῶν ὀπισθεν κατὰ τὴν ράχιν τοῦ σώματος.

γουνένιος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν ι ο ς.

Ἡ ἐκ γούνας κατεσκευασμένος : Γουνένιος γιακάς. Γουνένιο παλτό. Συνών. γοῦνένιος, γοῦνέιος.

γουνέρι τό, ἀμάρτ. γουνέρ' Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ ι.

Βραχὺ ἐπανωφόριον, ἐπενδεδυμένον ἐσωτερικῶς μὲ γούνα ν. Συνών. γοῦνέρισα 1.

γουνερό τό, Κεφαλλ. — Α. Λασκαράτ., "Ηθ, 110 — Λεξ. Βλαστ. 350.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γοῦνερό ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ρ ὅ ς.

1) Γοῦνέλα 1, τὸ ὅπ. βλ., Α. Λασκαράτ., ἐνθ' άν.: Φοδράδες μὲ γουνερό μέσαθε. 2) Βραχὺς ἐπενδύτης, ἔχων ἐσωτερικῶς ἐπένδυσιν ἡ περίρραμμα ἀπὸ γούνα ν Κεφαλλ. — Α. Λασκαράτ., ἐνθ' άν. — Λεξ. Βλαστ. 350 : Μιὰ κυρία μὲ τὸ γουνερό της Κεφαλλ. Ὁ παππᾶς μὲ τὸ γουνερό του (βραχὺ ράσον μὲ ἐπένδυσιν ἡ ἐπίρραμμα ἐκ γούνας) αὐτόθ. Ἄς εἶναι, εἶπε ὁ παππᾶς, κάνω πιδὸ κοντὸ τὸ γουνερό μου (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ.

γουνί τό, Αἰγιν. Βιθυν.(Κατιρ.) Καππ.(Ἀνακ. Συνασσ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) γουν-νι Σύμ. γ'νι Λέσβ. βουν-νι Ρόδ. Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα ὡς ὑποκορ. Παρὰ Δουκ. ὁ τύπ. γοῦνέιος.

1) Βραχεῖα γούνα Αἰγιν. Βιθυν.(Κατιρ.) Λέσβ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρόδ. Σύμ. : Καθαρογλώσσ. Ἡ μάννα μου ἡ ἀσπρογοῦνα, ἡ μάννα μου ἡ μαυρογοῦνα, ἄσπρο μαῦρο τὸ

γουνί της Κατιρ. Τὸ καθαρογλώσσ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχοῦ || * Ἀσμ.

Ἐν εἴετε τήλ λυερόν, τὴν ἐφταπλουμισμένη;

ἔχουν τὴν οἱ ἄρκοντες βουν-νιγ καὶ ὁ βασιλιάς ἀγκόρφι

κ' ἔχουν τὴν κ'οὶ γειτόνισσες σεβασταργκιὰν ἐμπρός τως ('έν εἴετε=δὲν εἶδατε) Ρόδ. 2) Γοῦνέλα 3 Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ.) : Ἀσ' σὴ βόλ' φέριδκαν τὰ ναικε τουνε ἀπ' ἕνα γουνί (ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔφερον εἰς τὰς γυναικας των ἀπὸ μίαν γούνα ν) Ἀνακ.

γουνιάζω Μακεδ. (Κοζ.) γουνιάζου Μακεδ.(Βλάστ.) γ'νιάζου πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ῖ α ῖ ω.

1) Ἐπενδύω ὕφασμα ἡ ένδυμα διὰ γούνας ἡ ἐπιρράπτω εἰς αὐτὸ γούνα ν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ.): Ἐπῆραν ἕνα τζεμπέν ρούχινον ἀνδρικόειον μὲ τεφέν εἰς τὲς ποδιές γουνιασμένον (τζεμπέν=σάκκον ἀνδρικόν, τεφέν=εἶδος γούνας ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1830) Κοζ. || * Ἀσμ.

Σώπα, σώπα, σκλαβούλα μου, καὶ μὴ τὸ μαρτυρήσης, θὲ νά σοῦ φκεάσω φορεσιὰ τζοβέδες γουνιασμένους (τζοβέδες = τσεβρέδες, κεντητὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς) Ἀδριανούπ. 2) Ράπτω γούνα ν Μακεδ. (Ἐδεσσ. Νάουσ.) 3) Ἐπιδιορθώνω γούνα ν Μακεδ. : Παῖρι τ' γούνα μ' νά τ' γ'νιάς'ς.

γούνιασμα τό, Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦνέλα ζω.

Ἡ ἐπένδυσιν ὕφάσματος ἡ ένδύματος διὰ γούνας.

γούνινος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ν ο ς.

Γοῦνένιος, τὸ ὅπ. βλ., κοιν. : Ἀγόρασε — φοροῦσε ἕνα γούνινο παλτό. Γούνινος γιακάς.

γουνίτσα ἡ, ἐνιαχ. γουν-νίτσα Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σα.

Ἡ τύπ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Γοῦνέλα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' άν. 2) Γοῦνέλα 2, τὸ ὅπ. βλ. ἐνιαχ.

γούνιος ἐπίθ. Χίος (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα.

Γοῦνένιος, τὸ ὅπ. βλ. : * Ἀσμ.

Τῆς νύφης πρόεπον τὰ χρουσᾶ

καὶ τοῦ γαμβροῦ τὰ γούνια,

μὰ πρέπει καὶ τῆς πεθερᾶς

μιὰ σαμουρένια γούνα

(σαμουρένια = ἐκ δέρματος ἰκτίδος, ἀρίστης ποιότητος).

γουνογιακάς ὁ, Λεξ. Πόππλετ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦνέλα καὶ γι α κ ᾱ ς.

Γι α κ ᾱ ς, ἐπωμὶς ἐκ γούνας.

γουνοφορεμένος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Θηλ. γουνοφορεμέντζα Ποντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνέλα καὶ τοῦ φορεμένος, μετοχ. τοῦ ρ. φο ρ ῶ.

Ἡ φορῶν γούνα ν ἐνθ' άν. Συνών. γοῦνοφόρετος, γοῦνοφόρος.

